

SARAH ADAMSOVÁ

Útěk do Říma

Dokáže Amélie
najít štěstí
i mimo záři
reflektorů?

Útěk do Říma

Vyšlo také v tištěné verzi

Sarah Adamsová

Útěk do Říma – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SARAH ADAMSOVÁ

Útěk
do Říma

Original title: SARAH ADAMS: WHEN IN ROME

Copyright © 2022 by Sarah Adams

This edition published by arrangement with Dell,
an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC

All rights reserved.

Cover design © Pavlína Černá
Cover photo © Shutterstock.com

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2023

Translation © Daniela Kolečková, 2023

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ladislav Niklíček
Odpovědná korektorka Lucie Ausobská

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.

Jakákoliv podoba s živými či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakémkoliv formě, ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky,
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-465-1

ISBN ePUB: 978-80-7546-486-6

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-487-3

ISBN PDF: 978-80-7546-488-0

Mojí babičce Betty.

Škoda, že sis to nemohla přečíst, byla bys nadšená z Mabel.
Chybíš mi, schází mi tvůj úsměv a svetr se Santa Clausem.

„Narodila jsem se s nenasytnou touhou po lásce
a zároveň jsem ji toužila rozdávat.“
Audrey Hepburnová

Amélie

Je to v pohodě? Fakt jsem v pohodě?

Zhluboka se nadechnu a křčovitě sevřu volant.

„Jo, Amélie, jsi v pohodě. Jsi prostě skvělá. Konečně bereš život do svých rukou jako Audrey Hepburnová... Až na to, že si povídáš sama se sebou..., takže asi nejsi tak úplně v pohodě, ale vzhledem k okolnostem jsi celkem v pohodě,“ blekotám a snažím se zaostřit pohled na potměšlou cestu před čelním sklem. „Jo. Celkem v pohodě.“

Jenže venku je tma jako v pytli a moje auto vydává strašidelné zvuky, jako když mince narážejí do bubnu sušičky. Nejsem žádný expert na auta, ale řekla bych, že to není moc dobrý zvuk. Moje malá Toyota Corolla, která mě provází životem už od střední, auto, ve kterém jsem seděla, když jsem v osmnácti slyšela z rádia poprvé svou písničku, auto, kterým jsem před deseti lety jela do Phantom Records podepsat první smlouvu na nahrávání, asi brzy dojede. Nesmí mi to udělat už proto, že potahy na sedadlech jsou nasáklé vůní mých starých volejbalových chráničů na kolena.

Ne, dneska ne, Satane.

Třu přístrojovou desku, jako by v ní mohl být ukrytý džin, který jen čeká na to, až ho vypustím a bude mi moct nabídnout tři přání. Místo splněného přání se mi podaří ztratit mobilní signál. Hudba, kterou streamuju, utichne a z Google Maps zmizí šipečka, která by mě měla vyvést z téhle strašidelné cesty uprostřed pustiny, kde na mě za každou zatáčkou může číhat sériový vrah.

Do háje, začíná to silně připomínat začátek nějakého hororu. Jako bych byla holka na plátně, na kterou lidi pokřikují: „Co blbneš?“ A z nenasytných úsměvů jim přitom padají kousky popcornu. Asi jsem to pěkně podělala. Napadá mě, že jsem nechala zdravý rozum v Nashville spolu s železnými vraty a bezpečnostním systémem Fort Knox. A samozřejmě s mým úžasným bodyguardem Willem, který postává před domem a brání lidem, aby lezli na můj pozemek.

Dnes večer na mě moje manažerka Susan s její asistentkou Claire vychrlily informace o nadupaném rozvrhu na příští tři týdny těsně před tím, než vyrazíme na devítiměsíční turné kolem světa. Jenže problém je v tom, že mám právě za sebou poslední den úmorné tříměsíční přípravy na turné. Skoro každý den v posledních třech měsících jsme nacvičovali choreografii koncertu, doladřovali jsme pořadí skladeb, do úmoru jsme pilovali písničky a znovu jsme je přehrávali – a celou tu dobu jsem se musela usmívat a předstírat, že si nepřipadám jako hromada zahrňávajícího kompostu.

Mlčky jsem poslouchala, jak Susan mluví a mluví, zatímco dlouhým štíhlým prstem s dokonalou manikúrou donekonečna přejíždí po obrazovce iPadu, zaplněné poznámkami k rozvrhu. Měla bych být nadšením bez sebe, že poslouchám něco tak úžasného. Měla bych si připadat poctěná! Ale někde uprostřed jsem se... zasekla. Její hlas ke mně doléhal jako vzdálené kvákání Charlieho Browna a jediné, co jsem vnímala, bylo bušení vlastního srdce v uších. Hlasité a bolestivé. Ohlušující.

A nejděsivější na tom všem bylo, že Susan si zjevně ničeho nevěšila.

Napadá mě, jestli se až moc dobře nepřetvařuju. Moje dny probíhají takhle: Hodím úsměv na jednoho člověka a kývnu. Ano, *děkuju*. Hodím další úsměv na dalšího člověka a kývnu. Ano, *samozřejmě, to zvládnou*. Susan mi dodá scénář, do posledního slova vypracovaný mým PR týmem, a já se ho naučím nazpaměť. *Moje oblíbená barva je modrá, a proto si na Grammy vezmu šaty značky Givenchy v téhle barvě. Samozřejmě, že za velkou část svého úspěchu vděčím svojí milované a obětavé mamince. Není dne, kdy bych nebyla neskonale vděčná za to, že můžu dělat, co mě baví, i za svoje skvělé fanoušky.*

Zdvořilá, zdvořilá, zdvořilá.

Na stehno mi šplouchne něco horkého a uvědomím si, že to jsou slzy. Asi bych neměla brečet kvůli takovým pitomostem. Dvakrát jsem vyhrála Grammy a mám podepsanou smlouvu na devadesát milionů dolarů s nejlepší nahrávací společností v branži, což určitě není důvod k pláči. Zrovna já nemám proč plakat. A rozhodně bych neměla sedět ve starém autíčku uprostřed noci a zběsile před vším ujíždět. Začnu v myšlenkách projíždět seznam lidí, které tím nechám ve štychu, a div se nezalknu pocitem viny. Ještě nikdy předtím se nestalo, že bych nedorazila na domluvený rozhovor. Nepřenesla bych přes srdce, kdybych někoho zklamala anebo se k němu chovala, jako by můj čas byl cennější než ten jeho. Na začátku téhle kariéry jsem si slibovala, že mi sláva nikdy nestoupne do hlavy. Je pro mě hodně důležité být vstřícná – i za cenu toho, že to někdy bolí.

A pak mě Susan dorazila něčím, co mi řekla dnes večer na rozloučenou. „Rae,“ – protože mě radši oslovuje uměleckým jménem než mým vlastním jménem Amélie – „vypadáš unaveně. Jdi si večer brzy lehnout, abys zítra na fotkách ze zákulisí pro rozhovor s *Vogue* nevypadala opuchle. I když... vyčerpáný vzhled je trendy...“ Zamýšleně se zadívala na strop, jako by

čekala, že jí Bůh sešle řešení, co s pytlí pod mýma očima. „Víš co, zapomeň na to, že jsem něco říkala! Fanoušci s tebou budou soucítit a trocha rozruchu kolem tebe neuškodí.“

Obrátila se a šla – jen její asistentka Claire se po cestě zastavila a vrhla za mnou váhavý pohled. Otevřela pusku, jako by se chystala něco říct, a přistihla jsem se, že si zoufale přeju, aby to udělala. *Tak mluv, prosím tě!*

„Dobrou noc,“ vypravila ze sebe nakonec a taky odešla.

Ani nevím, jak dlouho jsem seděla v ohlušujícím tichu a přemýšlela, kam jsem to dopracovala a jak se zas dostanu ven z ulity, kterou jsem si kolem sebe bezděky vybuodovala. Už před pár lety si mě našel pocit prázdnoty, což jsem přičítala životnímu stylu v L.A. Došla jsem k závěru, že potřebuju změnu. Sbalila jsem kufr a přestěhovala jsem se do Nashville v Tennessee, kde jsem se sice pořád mohla pohybovat na scéně hudebního byznysu, ale nebylo tu tolik povrchního pozlátka. Nepomohlo to. Prázdnota mě sem následovala.

Když si lidé v podobné situaci nevědí rady, obrátí se na rodinu nebo na přátele, případně se zeptají magické koule. Já se ale obracím na jediného člověka, který mě nikdy nezklame: na Audrey Hepburnovou. Večer jsem se zavřenýma očima přejížděla prstem po své sbírce DVD s Audrey (ano, pořád ještě mám DVD přehrávač) a v duchu jsem je rozpočítávala ,enyky benyky kliky bé...‘, až mi prst přistál na *Prázdninách v Římě*. Jako by mi někdo nade mnou vedl ruku. V tom filmu Audrey hraje princeznu Annu, která se cítí v podstatě jako já – je osamělá a všichni po ní pořád něco chtějí, takže uteče do noci a objevuje Řím. (Přesněji řečeno vypotácí se do noci, protože je omámená prášky na spaní, ale o to nejde.)

A najednou se mi otevřou oči. Už vím, co mám dělat. Potřebuju vypadnout z tohoto domu a odjet někam daleko od Susan a svých povinností, utéct před vším do Říma. Až na to, že Itálie je dost daleko – za tři týdny vyrazím na turné, takže se

budu muset spokojit s nejbližším Římem, který mi nabídne Google Maps. *Řím v Kentucky*. Google mi tvrdí, že jsem tam z domu za dvě hodky a v samotném srdci městečka na mě čeká příjemný penzion se snídaní. Perfektní místo, kde se budu moct zašít a dát se dohromady.

Takže jsem vyrazila do garáže, kde mi stojí tři auta, bez povšimnutí jsem přešla kolem dvou luxusních bouráků, které vlastním, a strhla jsem plachtu ze starého milovaného autíčka, jež si tu posledních deset let schovávám. Nastartovala jsem a vyrazila jsem směrem Řím.

A tak jsem se ocitla na téhle otřesné okresce a mám pocit, že se pomalu vzpamatovávám z počáteční otupělosti, protože si začínám uvědomovat, že ten můj nápad byl naprosto šílený. Někde z nebe na mě shlíží Audrey obklopená svatozáří a kroučí nade mnou hlavou. Kouknu na svítící displej mobilu. V místě, kde jindy blikají čárky signálu, naskočí hláška *Žádná služba*, a mohla bych přísahat, že ta slova na mě mrkají. Vysmívají se mi. *Tys tomu dala. Budeš hvězda další epizody Dateline* o skandálech celebrit.

Naprázdno polknu a ujišťuju se, že to zvládnu. *No problem*. Všechno je v pohodě. „Utři si slzy a hlavně se z toho nepodělej, Amélie!“ napomenu se nahlas, protože komu jinému bych to asi měla říct, když sedím sama v autě na pokraji nervového zhroucení?

Jen potřebuju, aby moje autíčko vydrželo aspoň dalších deset minut, než se dostanu z téhle okresky, která je tak děsivá, až se mi z ní dělá blivno, a dorazím do města s postelí a snídaní. Tam si moje autíčko může se vši slávou klidně chcípnout – někde pod pouličními světly, kde na mě ve tmě nebude číhat Jack Rozparovač, aby moje tělo pohodil někam do příkopu.

Ale co to? Auto začne škytat a nadskakovat... opravdu nadskakuje, jako by se vrátilo na začátek století a někdo mi do něj namontoval hydrauliku. Už jen fialová světla pod karosérií a můžu začít cestovat v čase.

„*Ne, ne, ne,*“ zapřísahám auto. „*To mi teď nemůžeš udělat!*“
Ale udělá to.

Značně nedůstojně vyhekne a zůstane stát na okraji černočerné cesty. Jako šílená se snažím znovu nastartovat motor, ale nedá si říct. Podaří se mi z něj dostat jen celou sérii podezřelých cvakavých zvuků. Visím rukama na volantu, zírám do nehostinné noci a najednou se mi otevřou oči. Tohle je první dobrodružství, do kterého jsem se pustila bez Susan, a narazila jsem hned první noc po necelých dvou hodinách. Jestli tohle není největší trapas, o jakém jste kdy slyšeli, pak nevím, co to je. Klidně zazpívám na pódiu před tisíci posluchači, ale nedokážu něco tak prostého jako přejet autem z jednoho státu do druhého.

Jelikož můžu jen zůstat sedět v autě a čekat do rána, až vyjde slunce a uvidím, jestli na mě někdo nemíří zakrvácenou motorovou pilou, opřu si hlavu o sedadlo a zavřu oči. Vzdávám to. Zítřka hned ráno vymyslím, odkud zavolám Susan. Poprosím ji, ať pro mě pošle auto, a pak udělám všechno pro to, abych překonala tuhle depku.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Zaječím a nadskočím, až se hlavou praštím o strop. Podívám se z okna, a do prdele, někdo stojí u auta! A je to. Teď mě zamorduje a až ve zprávách z Hollywoodu odvyprávějí pravdivý příběh o okolnostech mé smrti, všichni na mě budou vzpomínat jen v souvislosti se strašlivým koncem v kukuřičném poli.

„Všechno v pořádku? Nepotřebujete pomoc?“ dolehne ke mně tlumený mužský hlas. Namíří na mě oknem baterku a na chvíli mě oslní.

Zvednu ruce, abych si zakryla oči před světlem a zároveň se před ním schovala, aby mě nepoznal. „Ne, děkuju!“ zakřičím přes zavřené okno a srdce se mi divoce rozbuší, div mi nevyletí z hrudi. „Jsem v pořádku. Ne – nepotřebuju žádnou pomoc!“ Rozhodně ne od cizího chlapa uprostřed noci.

„Určitě?“ zeptá se a asi mu konečně dojde, že mě světlo z baterky bodá do očí, protože ho ode mě odvrátí. Má příjemný hlas, to musím uznat. Zvučný a zároveň něžný.

„Určitě!“ přitakám zvesela, protože i když jde zrovna všechno do háje, aspoň ještě dokážu dokonale předstírat, jak je mi fajn. „Mám všechno na háku!“ Pro jistotu ještě naznačím prsty symbol OK.

„Já bych spíš řekl, že jste dojela.“

Něco takového nemůžu přiznat! To už mu rovnou můžu říct, že jsem snadná oběť. *Taky mi nefunguje mobil! Bude vám spíš vyhovovat, když vylezu, abyste si mě mohl někam odvléct, anebo si víc užijete, když si budete moct sám rozbít okno? Vyberte si, co je pro vás větší vzrůšo!*

„Kdepak. Jen... jen si dávám krátkou pauzu.“ Křečovitě se usměju, co nejvíc se od něj odvrátím a modlím se, aby nepoznal, že ženská, která sedí v téhle odepsané corolle, je slavná hvězda, ze které by klidně mohl vytřískat několik milionů.

„Kouří se vám z motoru.“ Posvítí baterkou na oblak hustého kouře, valícího se zpod kapoty auta. Zatrne mi.

„Aha..., vidím,“ prohodím zdánlivě bezstarostně. „To mi někdy motor dělá.“

„Vám se často kouří z motoru?“

„Hmmm.“

„Nerozumím.“

„Hmmm,“ zahučím hlasitěji a snad i spokojeněji než předtím.

„Jak myslíte.“ Je vidět, že mi to nezbaštil. „Podívejte, podle mě byste měla vylézt ven. Není bezpečné sedět ve voze, ze kterého se kouří.“

Ha! To by se mu líbilo, co? Má smůlu, nikdo mě z auta nedostane ani heverem. I když má příjemný hlas.

„Děkuju, nechci.“

„Jestli se bojíte, že vás chci zamordovat, tak jste na omylu.“

Zalapám po dechu a zadívám se na tmavou siluetu muže. „Proč to říkáte? Teď to vypadá, že po mně opravdu jdete.“

„To jsem si mohl myslet,“ zavrčí podrážděně. „Co mám udělat, abych vás přesvědčil, že nejsem vrah?“

Svraštím čelo a zamyslím se. „Nic. To se dá těžko dokázat.“

Tiše něco zabručí, zamíří dopředu a postaví se před čelní světla vozu. Konečně ho vidím a zírám. Jack Rozparovač spíš vypadá jako Drsnák Ken. Má na sobě džíny a obyčejné bílé tričko. Blond vlasy v odstínu písku má po stranách kratší, ale nahore má bohatou kštici. Silnou čelist mu pokrývá krátké strniště a musím uznat, že to moc dobře ladí se širokými rameny, štíhlou postavou a bicepsy, které mu svůdně naskočí, když zaklepe na kapotu auta. Celkový dojem je tak... drsnácký, že se modlím, aby mi zas začala fungovat klimatizace.

„Můžete zvednou kapotu, abych se podíval, jestli tam něco nehoří?“

Ehm... Má smůlu. I když je tak zatraceně sexy, zaboha mu kapotu neotevřu. Co kdyby..., přiznám na rovinu, že se v autech vůbec nevyznám a nenapadá mě, co by mohl provést, aby bylo ještě hůř, ale jsem skálopevně přesvědčená, že něco provést může.

„Díky, ale obejdu se bez vaší pomoci! Počkám do rána a pak si zavolám odtah,“ zakřičím co nejhlasitěji, aby mě uslyšel.

Založí si ruce na hrudi. „Jak si asi zavoláte odtah? Není tu signál.“

Zásah do černého. Dostal mě.

„Nemějte péči. Něco vymyslím. Klidně se vraťte, odkud jste přišel.“ Což bude pravděpodobně nejbližší křoví, kde bude čekat, až opustím bezpečí svého vozu, aby se na mě mohl vrhnout. A máte pravdu, samozřejmě si uvědomuju, že jsem trochu víc paranoidní, ale když žijete ve světě, kde se vaši obdivovatelé snaží přelézt přes bezpečnostní plot kolem domu, ve kterém bydlíte, převlékají se za instalatéra, aby se dostali přes ochranku,

případně vám pošlou pramen vlasů a chtějí po vás, abyste si ho v noci dali pod polštář, vypěstujete si určitou nedůvěru k cizím lidem. Proto jsem se NIKDY neměla vzdálit z domova bez doprovodu. Musím se smířit s tím, že už nedokážu existovat sama a že to tak zůstane.

Drsňák Ken se však jen tak nevzdá. Vráti se k mému okénku, zase se ke mně nahne a zapře se rukou nade dveřmi, abych mohla obdivovat, jaké má svaly. „Kouřící motor není žádná sranda. Musíte si vystoupit. Slibuju, že vám neublížím, ale jestli ten auťák začne hořet, může vám to dost ublížit. Přísahám, že ode mě vám nic nehrozí.“

„To říkají všichni vrazi..., než někoho oddělají.“

„Už jste v životě potkala hodně vrahů?“

Drsňák Ken zabodoval.

Usměju se a snažím se být co nejslušnější. „Nezlobte se, ale... nemohl byste zas odejít? Opravdu nechci být nezдовоřilá, ale... jsem z vás trochu nervózní.“

„Když půjdu pryč, vystoupíte si?“

Vypravím ze sebe nepřirozený smích. „Teď rozhodně ne! Kde jste se tu vůbec vzal?“

Muž kývne někam za auto a nevzrušeně prohodí: „Jste na zahradě před mým domem.“

Týjo.

Otočím hlavu a zjistím, že opravdu stojím na něčí zahradě. Zřejmě to bude *jeho* zahrada. Bezděky se usměju při pohledu na domek jako z pohádky. Malý. Bílý. Černé okenice. Podél hlavního vchodu dvě světla a na přední verandě závěsná houpačka. Okolo rozlehlý pozemek. Hned bych se sem nastěhovala.

„Asi vím předem, co mi odpovíte,“ řekne, „ale nechcete si zavolat ode mě?“

Rozesměju se tak nahlas, že svrstí obličej. Panebože, to ode mě bylo hodně neomalené. „Promiňte. Ne. Děkuju..., ale ne,“ pronesu tentokrát formálně.

„Dobře. Jak si přejete. Když budete něco potřebovat a dojdete k závěru, že nejsem vrah, budu tam.“ Ukáže směrem k domu a zase se napřímí do celé své výšky. Dívám se za ním, jak odchází po dlouhé pěšině, dokud jeho stín nezmizí v domě.

Když zavře dveře od hlavního vchodu, vydechnu úlevou, za-bořím se do sedadla a snažím se hodit za hlavu, že z motoru auta pořád stoupá kouř, uvnitř je dusno k zalknutí, mám hlad, opravdu už potřebuju čurat a nechci ani pomyslet na to, jak bude zklamaná Susan, až ráno zjistí, že nedorazím na ten rozhovor.

Nejsem v pohodě. Vůbec nic *není* v pohodě.

Noah

Pořád tam je. Uplynulo dvacet minut a ještě ani nepootevřela dveře. A ano, tajně ji šmíruju oknem a vůbec se chovám jako psychopat, za kterého mě má. Aby bylo jasno, nic takového nejsem – i když si nejsem jistý, jestli je můj názor v téhle situaci směřodatný. Jen mi trochu dělá starost, že ta ženská nepřezije dnešní noc. Venku je sedmadvacet stupňů a ona si odmítá vyvětrat. Vždyť se tam udusí!

Ale co, není to můj problém.

Stáhnou žaluzie a odejdu od okna.

A pak rychle zamířím zpátky a zas je vytáhnou.

Zatraceně, vylez z toho auta, ženská!

Podívám se na hodiny. Půl dvanácté. Pomodlím se ke komukoli nahoře, kdo mě vyslyší, aby se Mabel moc nenaštvala, když jí zavolám a vzbudím ji. Vyťukám její číslo a trpělivě čekám, dokud po šestém zazvonění neuslyším chraplavý hlas ženy, která nedávno po čtyřiceti letech nechala kouření. „Kdo volá?“

„Mabel, to jsem já, Noah.“

Rozespale zabručí. „Co chceš, synku? Už usínám v křesle a dobře víš, že trpím nespavostí, takže co tak naléhavě potřebuješ?“

Usměju se. „Věř mi, Mabel, že bych tě rád nechal vyspat do-
růžova, kdyby to nebylo tak akutní.“

Působí jako tvrdá ženská, ale má pro mě slabost. Mabel byla nejlepší kamarádka mojí babičky – byly jako sestry. A jelikož babička mě se sestrami vychovávala, Mabel nás vždycky brala jako vlastní rodinu. Bůh ví, že máme i podobný pohled na svět. Jinak si podobní nejsme, protože Mabel je černoška a já jsem bílý, ale oba dva stejně nesnášíme, když se nám ostatní pletou do života. (Přesto mi k smrti ráda strká nos do soukromí.)

„Akutní? Noahu, nenapínej mě. Hoří ti dům, synku?“ Říká mi ‚synku‘ od té doby, co jsem nosil pleny, i když je mi už dva-
atřicet. Nevadí mi to. Je to milé.

„Ne, Mabel. Jen potřebuju, abys kvůli mě zavolala jedné
holce.“

Překvapením se zakucká. „Takže v tom je ženská? Jsem moc
ráda, že si zas někoho hledáš, drahoušku, ale jen proto, že sis
začal uprostřed noci připadat osamělý, nemůžeš čekat, že budu
mít po ruce seznam dam, které hned na zavolání...“

„To ne,“ přeruším ji rozhodně, abych zastavil příval slov, kte-
rá z jejích úst určitě nechci slyšet. „Ta ženská stojí na zahradě
před mým domem.“

Slyším vrznutí a živě si představím, jak Mabel sklápí americ-
ké polohovací křeslo, aby se na to mohla zpříma posadit. „No-
ahu, příznej se, že jsi pil! Nic proti tomu, nejsem žádná puritán-
ka a ty to dobře víš. Sama jsem odříkala ty nejlepší modlitbičky
k pánu Bohu po večeru stráveném ve společnosti Jacka Daniel-
se, ale když se napiješ, byla bych radši, kdybys zavolal Jamesovi
anebo některé sestře, ne zrovna...“

Když ji nezarazím, bude mlít donekonečna. „Mabel, na za-
hradě před mým domem chćplo auto nějaké holce a kouří se
mu z motoru, ale ona se z něj odmítá hnout, protože si myslí,
že jí něco udělám. Potřebuju, aby ses za mě zaručila, a ta hol-
ka konečně zvedla zadek a vylezla ven.“ Zavolal bych některé